

rigtige Anvendelse under Paakjendelse, om end ingen Anke i saa Henseende er ført, da det ikke skjønnes, at en saadan Bestemmelse, der dog altid vil kunne have sin Nytte, vil kunne forrykke Høiesterets Stilling til Sagen, medens den Paagjældende muligens kun har undladt at føre Anke i saa Henseende, fordi han stolede paa, at hans egentlige Anke vilde blive taget tilfølge; hvorfor Man fremdeles ikke har troet at burde udelade Slutningen af den tidligere § 340, hvorefter Høiesteret, forsaavidt Bestemmelsen af Straffen angaaer, ikke er bunden til de nedlagte Paastaaende eller de Grunde, hvorpaa samme ere støttede, da Straffens Bestemmelse ikke synes at burde være afhængig af de Paagjældendes Forgodtbefindende, men kun af Lovens Bud, saaledes som samme fortolkes og anvendes af Retten. Endelig finder Ministeriet, at Affattelsen af den tidligere § 341 (nærværende Udkast § 327), gjengiver den til Grund for Paragrafen liggende Tanke paa en mere korrekt Maade end den Bestemmelse, Udvalget har foreslaaet sat istedetfor samme, og Man maa med Mindretallet fremdeles fastholde den i det tidligere Udkast § 344 aabnede Udgang til under de der nævnte indskrænkende Betingelser at faae en Sag, som er paadomt ved Underretten, men efter Reglerne i § 283 ikke kan indantes til Kredsretten, indbragt lige for Høiesteret med Hensyn til de i § 305 omhandlede Spørgsmaal, idet en saadan Udgang maa antages at være til Fordel for Enheden i Retsshaandhævelsen, medens de indskrænkende Betingelser, hvorunder samme tilstedes, formentlig yde tilstrækkelig Sikkerhed mod mulige Misbrug.

Kapitel 11.

Om ny Forsøgning af en Sag, der er er endelig paakjendt.

Af de saa Endringsforslag, som af Folketingsudvalget ere stillede til dette Kapitel, finder Ministeriet ingen Betænkelighed ved at tiltræde det, der gaaer ud paa, at den i den tidligere § 345 fastsatte Frist af 2 Aar, inden hvilken Overanklageren maa fremsætte Begjæring om ny Forsøgning, skal bortfalde. Ligeledes maa

Man med Udvalget være enig i, at en Begjæring om ny Forsøgning efter den hele Stilling, som ogsaa nærværende Udkast anviser Statsanklageren, rettest bør tilstilles denne, ikke som efter det forrige Udkast, Underdommeren i den Retskreds, hvor den Domfældte opholder sig, og § 335 i nærværende Udkast er derfor i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag traadt istedetfor de tidligere §§ 348 og 349. Derimod har Ministeriet ikke fundet tilstrækkelig Anledning til efter Udvalgets Forslag til den tidligere § 346, i § 332 i nærværende Udkast at nævne enkelte Tilfælde, som nærmest skulde kunne give Anledning til en ny Forsøgning af en Sag til Gunst for den Domfældte. Bistnok maa det indrømmes, at en Forsøgning utvivlsomt bør finde Sted i de af Udvalget fremhævede Tilfælde, der nærmest synes at være hentede fra code d'instruction criminelle, Artiklerne 443—445, men da Udgangen til ny Forsøgning ikke efter Udvalgets Forslag skal være begrændset til disse Tilfælde, og da de andre Tilfælde, som kunne tænkes at ville indtræffe, let vilde kunne være af en ganske anden Beskaffenhed, saa skjønnes det ikke, at Optagelsen af de heromhandlede Bestemmelser vil give nogen egentlig Veiledning til en rigtig Opfattelse af Lovens Hensigt, medmindre det skulde være Meningen at antyde, at en ny Forsøgning kun burde tilstaaes i ganske overordentlige Tilfælde; men dette har ikke været Udkastets Tanke, idet Man har villet aabne Udgang til ny Forsøgning i alle Tilfælde, hvor der kunde reises begrundet Tvivl om den affagte Doms Rigtighed paa Grund af senere oplyste faktiske Omstændigheder, og iøvrigt har ment at burde overlade Høiesteret Bedømmelsen af, hvilken Bøgt der maa tillægges de fremkomne nye Data.

Kapitel 12.

Om de med Straffesager forbundne Omkostninger.

Medens Folketingsudvalget ikke har havt væsentlige Erindringer mod Bestemmelserne i det tidligere Udkast om Omkostningerne i Straffesager, har det dog med Hensyn til eet Punkt